

камъ които са обжрналъ съ своята послѣдня проповѣдь. — „Небойте са отъ оние, които, ако и да убивать тѣлото, не могатъ да убиятъ душата ви,“ казалъ той. На 6. Априлия 885 г. Методий, окруженъ отъ своите ученици, предалъ душата си въ ржцете на господа бога. Тѣлото му било завесено въ сжборната черкова съ голѣмо тжржество. Огпѣванието било извжршено отъ велеградското духовенство на три езика: на славянски, на латински и на гржцки. Гробътъ му билъ ископанъ въ олтартъ на черковата св. Богородица. — Така сж живѣле и умрѣле нашите равноапостолни учители, на които имевата ще да останатъ вѣчни въ сжрцата на сичките славянски племена. Ако свѣтити братия и да умрѣле въ тѣшки неволи и прислѣдования, ако и да не биле оцѣнени въ онова време отъ западните славяне както трѣба и ако и да не могле да доведатъ своите дѣла до нужниятъ край, но тѣхното свѣщенно предприятие не умрѣло, просвѣщението на славянските племена са продължило отъ учениците имъ и посѣянното зжрно родило изобиленъ плодъ. Ако послѣ смжртъта на Методия нѣмските епископе и да повдигнале изново своите гласове и ако и да захванале сжвсѣмъ открито да прислѣдовать неговите ученици, но тие нѣмале никаква вжзможность да ги обвинатъ, нѣмале причини да ги накажатъ, а бояле са да излѣзатъ изъ границите. . . . Трѣбало да са употрѣбать различни тайни срѣдства. Най-напредъ духовенството са старало да вжоружи противъ тѣхъ князътъ и да ги отстрани отъ народътъ, но това срѣдство било безсилно. Послѣ това била употрѣбена открита сила. По-пжрвите Методиеви ученици биле обковани съ вѣриги и хвжрлени